

יֵאִיר בּוֹרְלָא : הֵרִי אֶת מְקוֹדֶשֶׁת

הוא שאל: "לאן את רוצה ללכת — לקולנוע או לאוטו שלנו?" היא השתעשעה בתיק שבידה, תיק כלי־הצצה ורוד עם פרחים סגולים; בתוכו מסרק כמעט שלם. שפתון, תמונה של רוק האדסון, ממחטה ושלש סיכות־ראש.

"אני לא יודעת". מכונית עברה ופנתה אל הסימטה שמימין, ובפנותה שטפו־חלפו אורותיה על־פני הגדר שמאחריהם ועל־פני שניהם. הוא נרתע לאחור ונצמד אל הגדר. "אז תחליטי! אם הם יראו אותנו, אז יהיה כמו אז". להרף־עין שבה וחיתה את הדבר: ריחה של היד שסתמה את פיה, ריח בצל וסיגריות, לחותו וריחו המעופש של החייל מתחתיה, הידיים, הידיים שהתפתלו, צבטו, לטפו, טרחו ועסקו בין שוקיה, על בטנה, על חזה, צילצול קריאתו הנפעמת התמהה של הקטן שבחבורה: "הביטו, בחיי יש לה כבר שערות כמו אצל אמא שלי". מראהו וגניחותיו שלו, של מארק, מכה ובוועט והולם וחוכט וסופג מכות וצועק לה "אסנת תברחי! תברחי אסנת!", הדמעות התמות המלווחות שהחליקו ודיגדגו על לחיה ועירפלו את עיניה והפכו את אורות הבתים ופנס־הרחוב בסביבה לכתמי זהרורים.

פתאום אמר: "אבל הרבצתי להם. שברתי לשלמה שני שיניים". הדברים נאמרו כהעלאת זכרון, בהירהורים ובלי גאונות נצחון. היא הביטה בו ורצתה להחזיק בידו.

"אני יודעת. סיפרת לי ארבע פעמים".

"לא נכון. רק שלושה פעמים".

"שלוש פעמים".

"אז לאן הולכים? מהר".

"תמיד אתה אומר לאן, תגיד גם היום".

"לא. גם את צריכה להגיד".

"למה?"

"ככה. אשה זה לא כלב. גם צריכים לשמוע אותה". כפות־ידיה התכווצו, כמעט נתאגרפו.

הוא תפס בידה ומשך אותה אחריו.

"מה יש לך? לאט לאט". הוא הרפה מידה. "בואי נרוץ ונשיג את האוטובוס".

הגיעו מתנשמים וצוחקים אל התחנה. האוטובוס עמד וקלט אנשים. "השגתי אותך", אמרה בין נשימה לנשיפה. הוא אחז בידה ומשך אותה בין האנשים הצובאים על הפתח, פרץ דרך ביניהם וגכנסו, והדלת נסגרה אחריתם בנשיפות מקוטעות.

עמדו לחוצים לקיר האוטובוס המטרטר והולך, והיא אמרה: "הפלת לאשה את הסל ונשפכו לה העגבניות".

"לא איכפת", אמר וצחק פתאום.

"היא קיללה אותך". הירהרה רגע והוסיפה: "אני לא רוצה".

"מה את לא רוצה?" אמר, וכשלא נענה: "מה קיללה?"

"היא אמרה 'פושע'".

"זה לא קללה".

"גם אמרה 'בן־כלב'".

"זה כלום. תביטי על התמונה הגדולה באופיר כשנעבור. זה אליק, בגודל אמיתי".

"חתיכה, אליק. יהיה לי גוף כמו שלה". הוא ניסה לבחון את גופה אך היא עמדה

קרובה מדי אליו והוא לא יכול לראות אלא את ראשה ואת כתפיה ואת חזה הקטן.

הוא קירב גופו אליה. "אבל את לא בלונד, את שחורה".

"אני אצבע את השערות, רק כשאגמור עם אמא שלי".

"מה את שואלת אותה? את כבר יותר מארבע־עשרה. אחותי פחות ממך באיזה

חדשים ולא שואלת כלום, ולא באה לישון בבית מתי שרוצה".

"אחותך זה דבר אחר. היא כבר עובדת. לי יש עוד בית־ספר". הפכה ראשה והביטה

החוצה אל הרחוב, אל האורות מפנסי הרחוב והנגהות מחלונות־הראווה, משלטי

הניאון ומפנסי המכוניות. צבעים — בליל של צבעים, בליל של קולות, ריחות,

המולה, טריטור מכוניות וקולות אדם, צופרים ורמקולים, בעורים ובגרות וויקנה,

נחילי־אדם נחפזים או משתהים או עומדים. בלי משים אחזה בידו. הוא נפנה אליה,

נפתע קצת, וחזר להביט אל תוך האוטובוס, אל השנים שעמדו ורבו, ארס נוטף

מפיהם, והם צעירים ודהויים, התבונן חליפות על טבעות־הנישואים שעל אצבעו־

תיהם ועל הפיות הפולטים מלים בקול מושפל, חנוק, ועל העיניים המתלקחות

ודועכות בנחשולים של בזו ושנאה מחנקת ורצון להשחית. כשנעצר האוטובוס

בתחנה נכנסה בחורה והסתירתם. לבושה שמלה שחורה מהודרת וארנק לבן גדול

בידה. פתחה והוציאה כסף כדי לשלם. בארנק הפתוח צרור של שטרות־כסף, ירוקים

וכתומים. אפשר להושיט את היד והיא בתוך הארנק, כמעט שלא ידו, אך נזכר

והביט קודם סביבו. בחור שעמד בצד הבית בה גם הוא — בחן אותה מכף־רגל

ועד ראש וחזור אל אחוריה ואל ירכיה, מקום שם היה תלוי הארנק והוא פתוח.

הבחור התקרב ועמד מאחריה. גל התרגשות עלה בחזהו של מארק והגיע אל גרונו,

כאילו הוא עצמו המתקרב אל הארנק. הבחור שח מעט אליה ומארקו נשא עיניו

אל ידו של הבחור, שהחלה יורדת אל עבר הארנק. פתאום ראה שאסנת אף היא

מביטה, פניה רציניים ועיניה קרות. "יש שם איזה מאה לירות אולי. את רוצה

שנגיד לה?"

"לא נחנך", אמרה, כשעיניה תקועות בגופה של הבחורה המקושטת קצת לאחור. "הוא

לא רוצה את הכסף".

"מאיפה את יודעת?"
 "גם לי עושים ככה באוטובוס. לא בשביל לגנוב."
 "מי?"

"הגדולים. גם בחורים וגם זקנים."
 "מה זה גדולים. את בעצמך גדולה. את מדברת כמו אחת מהגן. בואי, הגענו.
 יורדים".

ירדו והלכו יד ביד. הלכו כברת-דרך מביטים כה וכה, בודדים, בין מאות אנשים
 שלא ראו אותם ולא ראו זה את זה. לפתע נעצרה ועמדה מול חלון-ראוה.
 "מה את מסתכלת? זה רהיטים. מה מעניין אותך רהיטים?"
 "סתם", והמשיכה לעמוד ולהביט.
 "אז בואי", לא זזה. "מה יש לך?"

אזרה אומק. "בוא נלך שלובי-זרוע", אמרה ולא הביטה בו.
 "טוב". היא שילבה זרועה בזרועו וקרבה אליו וכך הלכו. הלכו ברחוב, שוטטו
 ועברו על-פני המוני-אדם, יחידים ובזוגות ובקבוצות, והיא הולכת שלובת-זרועה
 אתו. קצת נלחצת אליו וסופרת, מאזינה וסופרת, עד שלפתע אמרה בקול: "מאה".
 "מה?"

"זה משחק שאני משחקת", אמרה ורצתה לצחוק משום שהתביישה קצת, ולא עלה
 לה אלא חיוך נבון. "אני הולכת ומקשיבה לדיבורים של אנשים ברחוב וסופרת
 כמה פעמים הם אומרים 'אני'".

לא ידע מה לומר. לא ידע אם טיפשי הדבר או חשוב-אך-לא-מובן; והיא תלתה בו
 עיניה, וככל שארכה שתיקתו כן נתבקש לו לומר דבר, עד שבאו שלושה נערים
 מבני השכונה שלו וחילצוהו.

"מה אתה מסתובב פה?" שאל האחד בחולצה צהובה ובמכנסיים ארוכות שחורות,
 צרות כמעט כגרביים ארוכות. "בוא למטה. יש פרנסה".

"עוזב אותו. יש לו פרנסה שלו", אמר השני והביט באסנת ובו חליפות. פניו אמרו
 קנאה יותר מאשר ליגלוג.

"היא יכולה גם לבוא", אמר הראשון.

"בואר", אמר השלישי, שערך נוצץ באור החשמל. שערותיו היו עשויות מתולתלות
 בקפידה רבה.

"בואו. הם לא יבואו. אני מכיר כאלה".

לאחר שפרשו השלושה והלכו אל עבר הרחוב המרכזי, שאלה:

"גם אלה היו באותו ערב? נדמה לי שזה עם החולצה הצהובה —"
 "לא. אלה מתברת אלוויס. ההם היו מחברת בזנג' כולם".

"באיזה חברה אתה?"

"אני הייתי באלוויס. בזמן האחרון הפסקתי".

"מאז שהכרת אותי, נכון?" אמרה ושמץ גאווה בקולה.

תחת לענות לה, אחז בידה והובילה אל הסימטה. בקצה הסימטה השתרע מגרש גדול, זרוע ערימות של גרוטאות, שיירים של המרי-בנין וקבוצות שיחים עלובי-מראה ואפורים מאבק. בפאתו של המגרש, מתחת לענפיה המסוקסים של תאנה עתיקה, עמדה מכונית זנוחה ומחלידה שאופניה סולקו, מנועה פורק, פנסיה נעקרו ושמשותיה קצתן סדוקות וקצתן רצוצות. המכונית והתאנה היו מוארות באור קלוש וחווירין, שהגיע עדיהן ממנורות הפלורסנט של תחנת-הדלק, שעמדה בפאת הכביש מעברו השני של המגרש.

מארק פתח את דלת המכונית שלהם ואסנת נכנסה פנימה וישבה במושב האחורי, שהיה החלק היחיד במכונית שנשאר שלם כמעט. הוא ישב לידה, נטלה בזרועותיו ונשקה על פיה, נשיקה ארוכה. נשימתו נעשתה מהירה יותר ויותר ונישפה חמה ומקוטעת על צווארה. היא פקחה עיניה וראתה שעניו עצומות, אז ישבה ופתחה כפתורי חולצתה ושאלה: "אתה מוכן?" הוא הניע ראשו בחיוב והיא קמה והפשילה שולי שמלתה בזירות ובקפידה וישבה על ברכיו.

היא אהבה רגעים אלה; לא בשל סערת-הדם ותחושת הערנות והתתפרקות שבהם, שפן את אלה עדיין לא חשה במלואם, אלא רק שמץ מהם, רק גצים שהביאה הרוח ממדורה מסותרת מאחרי גבעות הימים שיבואו. היא אהבה רגעים אלה בגלל אותה תחושה סתומה, מחוררת-לחצאים, שהנה היא תנוחנת והוא הזקוק לה, הוא הרוצה בה, בחסדה; ובכל פעם לעת כזאת היתה זוכרת אותה תמונה מתוך אגדה ששמעה בילדותה, תמונתה של בת-המלך היפה היושבת על כיסא-מלכות ונסכים רבים ניצבים למרגלות כיסאה ומבקשים חסדה והיא ראשית כל מעייניהם. ככה ישבה על כיסא מלכותה עד שנטלה והקימה והושיבה לידו.

"היה לך טוב?" שאלה וניגבה במטפחתה את הזיעה מעל מצחו.
"כן", אמר, ואחרי-כך לא התאפק ושאל: "מאיפה את יודעת ככה? את... לא כלי-כך... גדולה".

"לימדו אותי", אמרה ברכסה את כפתורי חולצתה.

"בשכונה?"

"כן".

"למה באת לגור בשכונה הזאת? את לא מהמין של השכונה".

"אחרי שאבא שלי מת לא היה לנו כסף, ואמא שלי מכרה את הבית שהיה לנו ולקחה דירה בזול בשכונה".

"מתי זה היה?" שאל.

"לפני שלש שנים, בערך".

"אז איך לא ראיתי אותך עד לפני חודש?"

"ראית אותי", אמרה וחייכה, "אבל לא שמת לב אלי. הייתי קטנה".
 הוא הירחר רגע. "ואיפה הכסף של הבית?"
 "הלך — בשביל לחיות. רק חלק קטן אמא השאירה בבנק".
 "בשביל שתחתני?" שאל כשהוא מצית סיגריה. הסיגריה היתה נתונה בין שפתי ודיבורו נתעלג בשל כך.
 "מה?"
 "בשביל חתונה?"
 "לא. בשביל ללמוד. אמא רוצה שאלמד באוניברסיטה".
 "ואת רוצה?"
 "לא. אני רוצה להיות שחקנית. אתה היית רוצה ללמוד?"
 "אני?" אמר בתמיהה. "בשביל מה?" הוא זרק את הסיגריה בכעס מבעד לחלון המכונית. "אני לא יכול ללמוד. לא גמרתי עממי. וגם אין לי זמן. מוכרח לעבוד ולעשות כסף, מהר".
 "למה מהר?" שאלה.
 "צריך להוציא את אמא מהבית לפני... מהר".
 "למה?"
 "לא חשוב". ובטרם יהיה סיפק בידה לשוב ולשאול שאלות, הגוררות תשובות, הגוררות מחשבות המקפחות את השעות שמחוץ לבית, מיהר ואמר: "כדאי לך ללמוד".
 "למה כדאי?"
 "תהיי מלומדת אז לא תצטרכי לעשות ספונג'ה וכביסה כל היום וללדת הרבה ילדים".
 אמר וירק החוצה בעד החלון הפתוח.
 "אתה מצחיק כזה", צחקה בכל פה. "יש לי שתי מורות נורא מלומדות ויש להם שלושה ילדים. זה בכלל לא — —"
 "אני יודע. את לא מבינה מה שאני אומר לך. המורות שלך יש להם ילדים מתי שהם רוצות והם לא כמו זבל".
 לפתע חשה שהוא כועס ונבהלה וגשתתקה. שעה קלה ישבו דוממים. אחרי-כן השתרעה על מושב המכונית והניחה ראשה על ברכיו. הוא השתעשע בפיוזר-נפש בשערותיה ולפתע שאל: "איך זה... למה... את אוהבת אותי?"
 "אני לא יודעת". באמת התקשתה לענות לו. "אתה יפה... מוצא חן... אתה לא כמו כולם בשכונת... אתה — קצת כמו אבא שלי".
 הוא כמעט קם על רגליו. "השתגעתי? אבא שלך היה בטח בן ששים ואני אין לי עוד שש-עשרה. אני דומה לזקן?"
 "לא. אינך דומה לו בצורה ובכל... אבל אתה — כשאני אתך אז אני לא מפתחת — כמו אתו".

"וכשאת לא אתי?"

"אני מפחדת המון. ולפעמים אני מויעה ולא יכולה לנשום בסדר".

"מה את מפחדת?"

"אני לא יודעת". היא חיבקה את ירכו בעווית כמעט. "מפחדת שיהיה איזה אסון

או דבר נורא... אני לא יודעת". שתקה רגע. "אתה לא מפחד?"

"אני אף פעם לא מפחד".

"אף פעם?"

"אף פעם".

"אז כשחברת־בונגו היכו אותך — אז פחדת. נכון?" שאלה.

"פחדתי עליך".

"למה היכו אותך?" שאלה כשהיא זוקפת ראשה אליו.

"מפני שהם רצו לאנוס אותך".

היא הירהרה רגע ואמרה: "לא. הם לא רצו. הם ראו אותי המון פעמים לפני זה

ואפילו לא שמו לב אלי, בכלל לא. הם פשוט התרגזו עלינו".

"למה?"

"אני לא יודעת. אולי מפני... אולי בגלל האהבה".

"איזה אהבה? את מדברת שטויות. הם סתם היכו".

"לא סתם", אמרה. "שלמה צעק כל הזמן. תשברו לו את הפה שלא יתנשק עם המותק שלו".

"אה, עזבי אותם. הם משוגעים. הבונגו האלה".

"גם חברת אלוויס שלך לא מוצאת חן בעיני".

"טוב, אני הפסקתי אתם. אמרתי לך".

"מה הייתם עושים בחברת אלוויס?" שאלה. "שרים שירים של אלוויס?" הוא צחק בקול.

"אז מה? מנגנים תקליטים שלך?"

"את לא מבינה כלום", אמר וצחק בעליצות.

"אז מה עושים שם?"

"זאת חברה של כל מיני חברה. הולכים ביחד וככה".

"לאן?"

"הולכים ברחובות. עושים שגעונות. תופסים איזה בנות או שהולכים לים ומפרידים זוגות ועושים שמח בבית־קפה או בקולנוע... בשביל שלא יהיה סתם עצוב... ואין

מה לעשות, אז הולכים".

"עשיתם דברים כמו שבונגו עשו לנו?"

"לא. אף פעם. רק הפרדנו זוגות... בצחוק... בלי מכות. בונגו סתם משוגעים. הם שיקאגו. לכולם יש תיק".

"איזה תיק?"

"תיק במשטרה. הם מקצועיים. אנחנו לא. אצלנו רק שנים או שלש יש להם תיק."
 "לך יש?"
 "עוד לא".
 "מה זה — עוד לא? אתה חושב שיהיה לך?"
 "יהיה — אז מה יש? מי שגבר יש לו תיק. כל החברה שלנו פושעים".
 "אתה לא פושע", אמרה בקול רם.
 "מה יש — את חושבת שזה נורא?"
 "אתה יש לך לב טוב". הוא לא שמע את דבריה.
 "אני לא נבהל מזה. עוד כשהייתי בבית הספר, המורה הדביק לי את השם הזה. בכיתה דל"ת. חשב שאני נבהל מזה".
 "אתה שובב, אבל לא יותר".
 "הוא גם סידר שיגרשו אותי מבית-הספר ומכל המקומות האחרים".
 "ואבא שלך שתק לו?"
 "אבא שלי לא מתעסק בדברים כאלה. אין לו זמן בשביל זה".
 "הוא כל-כך עסוק?"
 "כן, עסוק נורא", אמר ולא פירש.
 "ספר לי, איך אבא שלך — זקן? הוא חזק?"
 "הוא לא זקן ודי חזק. אבל עוד שנה-שנתיים אני אהיה חזק כמוהו".
 "הוא אוהב אותך?" שאלה והביטה בו בציפיה.
 "הוא היסס רגע קל. "כן... בערך".
 "הוא היה מנשק אותך?"
 "מנשק? ! מה אני — חתיכה? את משוגעת לגמרי".
 "לא עכשיו — כשהיית קטן יותר?" משלא נענתה, המשיכה: "אבא שלי תמיד היה מנשק אותי".
 "אמא שלי הייתה מנשקת אותי. עד שפעם הוא תפס אותה".
 "תפס?" שאלה, ולאחר שתיקה המשיכה: "ומה היה?"
 "ברחנו מהבית והלכנו לישון אצל דודתי".
 "הוא היה נגד זה?"
 "הוא היה נגד הכל. נגד אמא שלי והכל. אני אגיד לך את האמת... הוא נבלה. אבא שלי. נבלה". אמר וירק החוצה בעד החלון.
 נשתררה שתיקה. בעל תחנת-הדלק כיבה את אורות הפ'לורוסנט ונעל את משאבות הבנוזין. מארק הציץ בשעונו וחזר ונשען אחורנית על מושב המכונית.
 "מתי אבא שלך מת?" שאל.
 "לפני ארבע שנים ושני חדשים".
 "מת בעבודה, או היה חולה?"
 "היה חולה", אמרה והביטה נכחה. הוא הביט בה רגע, שלח ידו וליטף אותה.

"הוא לא עשה לך צרות בכלל, נכון?"

"הוא היה האיש הכי טוב בעולם, שקט וטוב... מאד".

"זה לא טוב", אמר מארק בשקט. "אם הבן-אדם שקט וטוב אז דורכים אותו, כמו אמא שלי. בן אדם צריך לעשות צעקות, צריך לדבר".

"אני לא מבינה, מה לדבר?"

"תביטי, יש רק שני מינים של בני-אדם. אלה שדורכים ואלה שדורכים אותם. למשל אצלנו, אבא שלי דורך ואמא שלי דרוכה. את מבינה, לא מדברת ולא צועקת, רק בוכה".

"אצלנו זה היה להיפך", אמרה.

"זה אותו הדבר, זה להיפך, אבל זה אותו הדבר". הוא הביט בה וראה לחלחית בעיניה וידה שהיתה נתונה בכף-ידו נטפה זיעה. "היא היתה מכה אותו?"

"לא", אמרה. "לא היתה מכה, היא היתה... כמו שאמרת... דורכת אותו".

"למה הוא שתק, הוא היה גבר, למה הוא שתק?"

"אני לא יודעת, ככה הוא היה, לפעמים בלילה הייתי מתעוררת מהצעקות שלה, הייתי שוכבת במיטה ורועדת מפחד".

"טיפשה, מה יש לפחד?"

"אני לא יודעת, פחדתי להירדם, פחדתי שיקרה משהו גורא אם אירדם".

"בת כמה היית?"

"בת שבע או שמונה, אבל זה היה כך גם לפני זה, זה נמשך שנים", היא התרוממה וישבה בחושך, מביטה נכחה. "אני זוכרת כשהייתי קטנה, בגן או בכיתה אלף, היא לקחה אותי פעם לטייל וקנתה לי ממתקים וגלידה ואמרה לי שאני לא צריכה לאהוב אותו, שהוא איש רע, שהוא לא מביא לה כסף בשביל לקנות לגו אוכל ובגדים".

"לא היית צריכה להאמין לה".

"היא אמרה שכאשר הוא ילך ולא ישוב אז יהיה לגו טוב, ואני זוכרת שפתאום נורא רציתי לראות אותו, להחזיק אותו ביד שלי, וברחתי ממנה ובכיתי ורצתי ברחוב וחיפשתי אותו... ופתאום נהיה חושך..." היא רעדה כולה וטמנה את ראשה בחזה. "חבק אותי", אמרה.

הוא חיבק אותה והיא נתכרבלה בזרועותיו כילדה קטנה, וכשחדלה לרעד החלו הדמעות זולגות מעיניה, שפע זורם של דמעות חמות ומלוחות.

"אני זוכרת פעם אחת", המשיכה, והדברים נדחפו ופרצו מגרונה כאילו מאליהם, עלו ובאו, מסכים בלחישת צרודה, "פעם סגרתי את עצמי בבית-כיסא, שהיא לא תראה אותי, וירדתי על תברכיים והתפללתי לאלוהים שאמא ואבא לא יריבו יותר ושהוא לא יילך ממני".

"את מאמינה שיש אלוהים?"

"חשבתי שהוא יכול לעזור", היא התרוממה ופנתה אליו. "אני אספר לך משהו, אבל תבטיח לי שלא תספר".

"טוב".

"שלא תגיד לאף אחד. איש לא יודע את זה". הוא הניע ראשו לאות הסכמה.

"היא הרגה אותו".

"מה?" שאל נפתע. "בידיים שלה?"

"לא. היא עשתה לו מוות. אני שמעתי שהרופא אמר לה שהוא מת משבץ־לב. היא סיפרה לכולם שהיתה לו הרעלת־דם".

"חבל שהיא לא עשתה את זה בידיים".

"למה?"

"אם היא היתה עושה את זה בידיים היו לוקחים אותה לבית־הסוהר. וככה, בעד שבץ, לא לוקחים".

"לא הייתי רוצה שיקחו אותה. הייתי נשארת לבדי". היא נטלה מטפחת וניגבה את עיניה ואחרי־כן הוציאה את מסרקה השבור והסתרקה, ומשכילתה שבה ונשענה לאחוריה וחשה כאילו הונח לה.

"את שונאת אותה?" שאל כשהוא מצית סיגריה.

"אני לא יודעת. שונאת וגם אוהבת. היא עובדת קשה בשביל לקנות לי הכל ובשביל שאני אלמד. בשנת הבאה היא תשלח אותי לתיכון".

"אם את רוצה, או עוד שנתיים חוכלי לעזוב אותה. אני כבר אהיה מקצועי סוג ב' ואקח חדר ותוכלי לבוא לגור אצלי".

"להתחתן?"

"נוכל להתחתן". היא שתקה ושקעה בהרהורים. הוא שאף עשן וגשף אותו בפניה והצליח להעלות עליהם שמץ חיוך. "את לא רוצה להתחתן", אמר.

"אני לא יודעת. אני נורא אוהבת אותך. אחרי אבא שלי אתה הכי... אבל אני... פוחדת".

"ממה?"

"לא שאני פוחדת. תראה, כשחברים ותולכים ביחד, או אוהבים והכל, אבל רק מתחתנים..."

"כן, זה נכון".

"ככה זה אצל כולם כולם כולם. רק נולדים ילדים, מתחילים לריב".

"אני מכיר כמה אחדים שמתחילים עוד לפני שיש להם ילדים".

"כן, גם אני, אבל אנחנו נורא אוהבים. אתה אוהב אותי, נכון?"

"כן".

"תגיד את זה", ביקשה והתרפקה עליו. והוא חייב אותה.

"די תפסיקי".

"תגיד".

"כן".

"או אולי אצלנו זה יהיה אחרת..."

"אין אחרת. רק כשחברים אז זה אחרת. כשחברים אז רבים קצת לפעמים אבל לא שונאים. גם כשרבים אז אוהבים. אבל כשמתחתנים אז תיכף רוצים לקחת סכין ביד".

"טוב, אז נהיה רק חברים".

הוא התרומם קמעה, הצית גפרור והתבונן בשעונו.

"כבר נהיה אחת-עשרה", אמר.

"אוי לי. אני צריכה ללכת", אמרה והתחילה משתחררת מחיבוקו, אלא שמיד חזרה

בה ושכבה שקועה בהיריונים.

"את רוצה שנעשה עוד פעם?" שאל.

"איך שאתה רוצה".

"את לא רוצה?"

"לי לא איכפת. אני רק טוב לי שאני עושה לך טוב. איך שאתה רוצה".

"טוב. אז בואי נלך".

יצאו יחד מהמכונית והלכו יד ביד אל עבר השכונה. פתאום זכר, שמט את ידה

ונטל את זרועה.

"את רוצה שלובי-זרוע, שכחתי".

"לא", אמרה. "בוא יד-ביד. כמו שני חברים".